

известностъ и знаменитостъ чрѣзъ това дѣто да ся говори за него по вѣстникитѣ като за нѣкое бо'зна и какво високоучено лице що може и да критикува, нека знае, че колкото отъ нашѣ странѣ нѣй ще го лишимъ отъ това удолствие, и занапрѣдъ нѣма да възражавамы на таквѣзито пусто праздни дрѣнкавицы, защото нѣмаме воля да ся надхващамы съ хора неразбравны и да се боримъ съ пѣтлитѣ". Тѣй се завършва този интересенъ споръ, който дава богатъ материалъ за характеристика на нашитѣ първи поети и за литературнитѣ нрави у насъ прѣди освобождението. Него двамата поети откриха въ заритѣ на нашата поезия и освѣтиха съ първитѣ си стѣпки на литературно поприще, за да го раздухатъ двѣ десетилѣтия по нѣсно съ такава разярена острота и злобливость. Но и по рано, и сега поличава Чинтуловата примота, откровенностъ и голѣма отстѣпчивостъ.

Чинтуловъ въ Цариградъ. — Слѣдъ обнародването на фермана смѣсенія съвѣтъ — приврѣмения съвѣтъ и народната комисиия — въ Цариградъ е изпратилъ до всички епархии специално окръжно съ поводъ (правилникъ) за избиране прѣдставители за народния съборъ, които трѣбвало да се събератъ найкъсно между 1 и 15 януари 1871 година въ Цариградъ, за да приготвятъ необходимия уставъ за уредбата и управлението на новоучрѣдената българска екзархия. Възъ основа на това нареждане въ Сливенъ се свиква епархийски съборъ (8, I. 1871 г.), на който прѣдставители отъ Сливенската, Ямболската, Карнобатската и Айтоската каази⁵⁰ (околии) избиратъ съ вишегласие, по тайно гласоподаване Добри Чинтуловъ за прѣдставитель отъ страна на Сливенския санджакъ въ народния църковенъ съборъ въ Цариградъ. Колко сполучливъ е